

Sygn. akt II Ka 477/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 września 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Sędziowie:	SO Karol Troć SR (del.) Paweł Mądry (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Paulina Jarczak

przy udziale prokuratora Tomasza Pniewskiego

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2022 r.

sprawy skazanego **M. M.**

na skutek apelacji, wniesionej przez skazanego

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 22 kwietnia 2022 r. sygn. akt II K 128/22

I. w zaskarżonej części wyrok łączny utrzymuje w mocy;

II. zwalnia skazanego od zapłaty wydatków postępowania odwoławczego, uznając, że ponosi je Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 477/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 22 kwietnia 2022 r. w sprawie II K 128/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>zarzut błędu w ustaleniach faktycznych oraz rażącej niewspółmierności kary łącznej orzeczonej wobec skazanego M. M., tj. kary pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat, a także łącznego środka karnego w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, podczas gdy poza tym, że stan nietrzeźwości skazanego był znaczny, nie zachodzą szczególne względy aby wymierzona kara była tak dolegliwa, z racji tego, iż w jednej spraw skazany czynu zabronionego nie popełnił, albowiem nie kierował samochodem osobowym, natomiast w pozostałych sprawach nie są to przestępstwa szczególnie niebezpieczne wymagające tak surowego karania, a zastosowanie przez Sąd Rejonowy w Siedlcach kary pozbawienia wolności jest nieuzasadnione z uwagi na to, że w jednej ze spraw, tj. za złamanie zakazu na CPN wyrok był surowy, co doprowadziło do nienależytej oceny okoliczności, niesłusznego zastosowania zasady asperacji, a w konsekwencji do orzeczenia kary łącznej sprzecznej</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	z dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 85a kk
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>- apelacja została wadliwie zredagowana. Skoro na wstępie środka odwoławczego wskazano, że dotyczy ona orzeczenia o karze i środkach karnych i powołano podstawę z art. 438 pkt 4 kpk, to należy oceniać takie działanie jako aprobatę skarżącego co do pozostałego zakresu wyroku, tym bardziej, iż w pisemnych motywach tegoż środka skazany podnosi, iż nie kwestionuje ustaleń Sądu Rejonowego. Jednakże treść apelacji podważa ustalenia faktyczne w niniejszej sprawie, a także w jednej ze spraw, której prawomocny wyrok jest podstawą wymierzonej przez Sąd Rejonowy kary łącznej, kwestionując fakt skazania, jednakże nie precyzując o jaką konkretnie sprawę chodzi skazanemu. W związku z tym, że granice zaskarżenia wyznacza w przypadku podmiotów nieprofesjonalnych treść całego środka odwoławczego, Sąd Okręgowy zawrze stosowne stanowisko dot. zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych w dalszej części uzasadnienia.</p> <p>- przechodząc do meritum, przedstawiona na poparcie stawianego zarzutu naruszenia art. 438 pkt 4 kpk argumentacja nie może odnieść oczekiwanego przez skarżącego skutku.</p> <p>- po pierwsze wszelkie okoliczności sprawy, o jakiej wspomina na łamach wywiedzionego środka</p>	

odwoławczego (k. 47v), co do której podnosi tezę o niesłusznym skazaniu, były przedmiotem analiz i ocen podczas trwania rzeczoności procesu i nie podlegają ponownemu badaniu oraz nie mają znaczenia dla określenia wymiaru kar łącznych (wyrok SA w Łodzi z 19.01.2017 r., II AKa 294/16, OSA 2017, nr 1, poz. 44).

- w tym miejscu należy podkreślić, że dyrektywy stopnia winy i społecznej szkodliwości zostały już uwzględnione przy wymiarze kar jednostkowych (wyrok SA w Krakowie z 24.02.2021 r., II AKa 4/21, LEX nr 3358237). Stąd też przy dokonywaniu kolejnej oceny, stanowiącej podstawę wymierzenia kary łącznej, Sąd Rejonowy nie mógł kwestionować ustalonego w innych postępowaniach stopnia winy i społecznej szkodliwości składających się na zbieg realny przestępstw, gdyż decydujące znaczenie przy wymiarze kary łącznej ma właśnie wzgląd na prewencyjne oddziaływanie kary - i to w zakresie prewencji ogólnej, jak i indywidualnej. W szczególności chodzi o to, by właściwie ukształtowana kara łączna oddziaływała wychowawczo na sprawcę oraz chroniła w odpowiednim stopniu społeczeństwo przed niebezpieczeństwem ponownego dopuszczenia się przez niego czynu zabronionego (M. Niewiadomska, „Wokół kary łącznej grzywny”, Palestra 2004/11-12, s. 53 i n., wyrok SA w Gdańsku z 24.04.2019 r., II AKa 47/19, LEX nr 2726830). Zatem w świetle powyższego, wskazywanie przez skazanego argumentu o nieszczególnym, jego zdaniem, stopniu niebezpieczeństwa przestępstw, za które został skazany, nie może stanowić o

słuszności wywiedzonego środka odwoławczego.

- odnosząc się zaś do zarzutu wymiaru kary łącznej i środków karnych w przekonaniu Sądu Okręgowego, nie rażą one surowością i niewspółmiernością co powoduje, że spełniają cele wskazane powyżej. Należy zauważyć, że Sąd Rejonowy orzekając w przedmiocie kary łącznej w sposób błędny określił granice w jakich mógł karę tę orzec, bowiem zgodnie z art. 85 § 1 kk za podstawę kary łącznej bierze się kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa. Błąd ten mógł wynikać z faktu istnienia do 24.06.2020 r. regulacji z art. 86 § 4 kk, który pozwalał na łączenie orzeczonej kary łącznej. W istocie, jak ujawnia treść zaskarżonego wyroku, a także uzasadnienia

Sąd Rejonowy orzekał mając na względzie karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 10 miesięcy, karę jednostkową 8 miesięcy pozbawienia wolności, a także karę łączną 1 roku pozbawienia wolności, zatem mógł orzec karę łączną 4 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności, czyli sumę kar za poszczególne przestępstwa. Mimo tego orzekł karę niższą, co było działaniem na korzyść skazanego. Nadto orzeczony wymiar kary łącznej Sąd I instancji należycie umotywował. Sąd Okręgowy w pełni zgadza się z zawartą w pisemnym uzasadnieniu argumentacją, w związku z tym nie widzi potrzeby sztucznego powielania zawartych tam treści. Za połączeniem kar na zasadzie asperacji zbliżonej do zasady absorpcji, jak słusznie podkreślił Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu, przeczy m.in. wielość wchodzących w rachubę czynów

(postanowienie SN z 16.12.2020 r., I KK 181/20, LEX nr 3177870.). Nie należy również tracić z pola widzenia, iż ostatnim popełnionym przez skazanego przestępstwem był czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a więc inny rodzajowo od pozostałych, za które został wcześniej skazany (tj. przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji i wymiarowi sprawiedliwości). M. M. był również wielokrotnie karany. Świadczy to o nieefektywności dotychczasowych działań resocjalizacyjnych podejmowanych wobec niego, a więc tym bardziej orzekanie wyroku łącznego w oparciu o proponowaną przez skarżącego zasadę byłoby nieuzasadnione. Z opinii Zakładu Karnego o skazanym wynika, że zachowanie skazanego oceniono jako umiarkowane, a Sąd Rejonowy, jak ujawnia treść uzasadnienia, miał na uwadze przy wydawaniu rozstrzygnięcia także pozytywne informacje o skazanym z niej wynikające. W przekonaniu Sądu Okręgowego, w konfrontacji z innymi kryteriami wymiaru kary łącznej, wskazanym w tymże dokumencie okolicznościom nadano właściwą rangę i znaczenie, co znajduje swoje odzwierciedlenie w wymiarze orzeczonej kary. Zgodnie z przyjętą linią orzecniczą poprawne zachowanie w jednostce penitencjarnej winno stanowić regułę i okoliczności tej nie należy przeceniać przy wymiarze kary łącznej. Jest to bowiem obowiązek skazanych, który spotyka się z reakcją w postaci udzielania skazanym nagród regulaminowych w oparciu o przepisy kodeksu karnego wykonawczego (postanowienie SN z 22.12.2020 r., II KK 67/20, LEX nr 3095759, wyrok SA w Gdańsku z 11.03.2022 r., II AKa

2/22, LEX nr 3359765). Wyraźnie nakreślić należy, iż w ocenie Sądu II instancji, zastosowanie względem M. M. postulowanej przez skarżącego zasady asperacji zbliżonej do zasady absorpcji, zgodnie z którą wobec niego orzeczona zostałaby kara łączna w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i łączny środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 lat z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, w sposób nieusprawiedliwiony premiowałoby skazanego, pochłaniając kary orzeczone za pozostałe przez niego czyny. Należy podkreślić, że popełnianie większej ilości przestępstw jest istotnym czynnikiem prognostycznym, przemawiającym za orzekaniem kary łącznej surowszej niż wynikającej z zasady absorpcji, gdyż wskazuje na daleko posunięty stopień demoralizacji skazanego, dla którego wejście w konflikt z prawem nie ma jednorazowego, przypadkowego charakteru, a niekiedy wręcz przeciwnie stanowi swego rodzaju codzienność. Wymierzenie skazanemu kary łącznej w zaproponowanym przez niego wymiarze zostałoby odczytane jako przejaw pobłażliwości dla sprawców wielokrotnie naruszających porządek prawny. Przypomnieć należy, iż naczelną zasadą wymiaru kary łącznej w praktyce jest na ogół zasada asperacji, a zasadę absorpcji, zresztą jak i kumulacji, stosuje się wyjątkowo i tylko w sytuacjach nietypowych, szczególnie uzasadnionych. Sytuacja przedstawiona przez skarżącego zdaniem Sądu Okręgowego taką nie jest, a więc nie było powodów aby Sąd I instancji stosował postulowaną

przez skarżącego zasadę przy wydawaniu zaskarżonego orzeczenia (postanowienie SN z 16.12.2020 r., I KK 181/20, LEX nr 3177870).

- puentując całość powyższych rozważań stwierdzić należy, iż Sąd Odwoławczy nie dopatrył się przesłanek przemawiających za złagodzeniem zasądzonej wobec skazanego w pierwszoinstancyjnym postępowaniu kary łącznej. Skarżący nie zaprezentował bowiem żadnych skutecznych argumentów przemawiających za przychyleniem się do wyrażonego na łamach apelacji postulatu. Analogicznie zatem wywieść należy, iż sankcja karna zaproponowana przez Sąd Rejonowy jest sprawiedliwa, słuszna i nie nosi cech o jakich stanowi art. 438 pkt 4 kpk.

Stąd, nie było podstaw, by w tym zakresie podjąć ingerencję w treść zaskarżonego wyroku.

- w przypadku łączenia środków karnych tego samego rodzaju, granice łącznego środka karnego wyznacza treść art. 86 § 1 kk, który odpowiednio odczytany stanowi, że łączny środek karny wymierza się w granicach od najsurowszego ze środków wymierzonych za poszczególne czyny do ich sumy. Nadto, z art. 88 k.k. w zw.

z art. 90 § 2 kk wynika, że obowiązek orzeczenia łącznego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio istnieje jedynie wówczas, gdy przynajmniej jeden z tożsamyh przedmiotowo, a zatem podlegających łączeniu środków karnych w postaci zakazu prowadzenia pojazdów został orzeczony dożywotnio (wyrok SN z 14.06.2022 r., IV KK 16/22, LEX nr 3391486). Bezspornym jest, iż wyrokami stanowiącymi podstawę wymiaru łącznego środka karnego

<p>został orzeczony przynajmniej jeden dożywotni zakaz prowadzenia pojazdów, a nawet więcej niż jeden, zatem Sąd Rejonowy słusznie orzekł łączny środek karny dożywotnio.</p> <p>- wobec powyższego podniesiony przez skazanego zarzut błędu w ustaleniach faktycznych także, zdaniem Sądu Okręgowego, jest nieuzasadniony.</p>	
<p>Wniosek</p>	
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku łącznego przez znaczne złagodzenie kary pozbawienia wolności do 2 lat i 6 miesięcy oraz znaczne zmniejszenie wymiaru zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych do 10 lat z warunkowym zawieszeniem ich wykonania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>niezasadność podniesionych zarzutów warunkowała decyzję o utrzymaniu w mocy zaskarżonego wyroku.</p>	

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	

5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
cały wyrok łączny Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 22 kwietnia 2022 r. w sprawie II K 128/22	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
zarzuty apelacji okazały się w całości bezzasadne, zaś Sąd Okręgowy nie dostrzegł, ażeby w sprawie zachodziły podstawy do zmiany wyroku na podstawie okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylecia	
-----	-----

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

II.	<p>apelacja skazanego okazała się w całości bezzasadna, zatem zgodnie z art. 636 § 1 kpk winien on ponieść wydatki postępowania odwoławczego. Jednakże, mając na uwadze wymiar kary pozbawienia wolności, którą będzie wykonywał, Sąd Okręgowy na podstawie art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk zwolnił skazanego z tych wydatków, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.</p>
-----	--

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	skazany		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	cały wyrok		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana